

Γιώργος Παυλόπουλος

Η έντονη συζήτηση που διεξήχθη και συνεχίζει να διεξάγεται, με αφορμή την εκλογική τακτική της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και τις διαφορετικές απόψεις που υπάρχουν και διατυπώνονται γύρω από αυτήν, δεν θα αποτελέσει επ' ουδενί τροχοπέδη για τους χιλιάδες συντρόφους και συναγωνιστές. Όλοι μαζί θα δώσουμε με αυταπάρνηση την εξαιρετικά κρίσιμη και, υπό προϋποθέσεις, κομβική μάχη της 25ης Ιανουαρίου, για το καλύτερο δυνατό αποτέλεσμα, για να ακουστεί πιο δυνατά και καθαρά η φωνή της αντικαπιταλιστικής, επαναστατικής Αριστεράς, της Αριστεράς του μέλλοντός μας.

Είναι δε βέβαιο – και συνάμα απολύτως αναγκαίο – ότι η συζήτηση αυτή θα ανοίξει και πάλι μετά τις εκλογές και αναλόγως των εξελίξεων που θα υπάρξουν, τόσο στην πανελλαδική συνδιάσκεψη που αναγκαστήκαμε να αναβάλλουμε όσο και στις κατά τόπους και χώρους οργανώσεις μας. Έτσι ώστε να κάνουμε την αποτίμηση των επιλογών μας, να σχεδιάσουμε τα επόμενα βήματά μας και να ετοιμαστούμε όσο το δυνατό καλύτερα για τις μικρές και μεγάλες μάχες που έρχονται – συλλογικά και σε πνεύμα συντροφικότητας, χωρίς διάθεση ρεβανσισμού ή χαιρέκακης επιβράβευσης της τάδε ή της δείνα άποψης.

Άλλωστε, μόλις κλείσουν οι κάλπες και ανοίξουν όλα τα χαρτιά, όταν αποκαλύψουν όλοι τις πραγματικές προθέσεις και δυνατότητές τους, αυτοί που θα στραφούν προς την ΑΝΤΑΡΣΥΑ αναζητώντας απαντήσεις, ελπίδα ή ακόμη και πολιτική στέγη θα είναι πολύ περισσότεροι από τους ψηφοφόρους της. Θα είναι δεκάδες χιλιάδες άνθρωποι σε όλη την Ελλάδα, απλοί άνθρωποι και αγωνιστές σε χώρους δουλειάς και γειτονιές, σχολεία και πανεπιστήμια, αλλά και ψηφοφόροι του ΣΥΡΙΖΑ και του ΚΚΕ, ανένταχτοι, παραδοσιακοί οπαδοί του λευκού και της αποχής, ακόμη και οργανώσεις οι οποίες τώρα επέλεξαν, για τους δικούς τους λόγους, να μην ανταποκριθούν θετικά στο κάλεσμα συνεργασίας που τους απευθύναμε προεκλογικά.

Ωστόσο, τίποτα δεν είναι δεδομένο ή εύκολο, όπως ίσως ευελπιστούν κάποιοι, πιστεύοντας και επενδύοντας στη λογική του «ώριμου φρούτου». Η ταξική πάλη και η ιστορία της Αριστεράς, ειδικά της «άλλης Αριστεράς» την οποία ονειρευόμαστε και αγωνιζόμαστε να

οικοδομήσουμε, δεν προχωρούν και δεν γράφονται με κανενός είδους πολιτικό ή κοινωνικό αυτοματισμό. Απαιτούν γνώση, όραμα, προσπάθεια, τόλμη, υπερβάσεις, ακόμη και επώδυνες ρήξεις.

Έτσι, έχοντας διδαχθεί από τη μέχρι σήμερα πορεία μας και μπροστά στις προκλήσεις των καιρών - που είναι καιροί μεγάλων αλλαγών και ανατροπών - η ΑΝΤΑΡΣΥΑ οφείλει να καταβάλει κάθε δυνατή προσπάθεια για να ξεπεράσει τις παιδικές της ασθένειες (χωρίς να σταματήσει ποτέ να είναι παιδί...) και να ενηλικιωθεί. Να πάψει να είναι ένα πουκάμισο αδειανό, μια σημαία ευκαιρίας που κάποιοι τη σηκώνουν με το ένα χέρι όταν με το άλλο την υπονομεύουν, αντιμετωπίζοντάς την ως μια αναγκαία «παρένθεση» που θα την κλείσουν μόλις βρουν άλλους συμμάχους.

Για να γίνει αυτό, όμως, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ πρέπει να ενισχύσει αποφασιστικά τρία στοιχεία στον χαρακτήρα της, έτσι ώστε να γίνει:

Πρώτο, ΑΝΤΑΡΣΥΑ των μελών. Η πρώτη προσπάθεια που έγινε ώστε οι οργανώσεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ να «αγκαλιάσουν» όλους τους εργασιακούς και κοινωνικούς χώρους, αλλά και να αποκτήσουν ουσιαστικό ρόλο και λόγο, τόσο στις «επιμέρους» όσο και στις κεντρικές επιλογές, δεν στέφθηκε από επιτυχία. Η κάρτα μέλους παρέμεινε μία «σφραγίδα» και συχνά οι σύντροφοι κάθε οργάνωσης αισθάνονταν αδύναμοι ή και «καπελωμένοι» από την ΚΣΕ και το ΠΣΟ. Αναμφίβολα, υπήρξαν αστοχίες και συγκεκριμένες πολιτικές ευθύνες που μας έχουν οδηγήσει εκεί. Ωστόσο, τώρα δεν είναι ώρα για να γυρίσουμε πίσω, αλλά για να κάνουμε ένα μεγάλο βήμα προς τα εμπρός. Να συμφωνήσουμε και να δεσμευτούμε ότι ανάμεσα στις συνδιασκέψεις, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ θα συνεχίσει να έχει ως οδηγό της την εργατική δημοκρατία και ισοτιμία, ότι θα γίνει η ΑΝΤΑΡΣΥΑ των μελών της - χωρίς, βεβαίως, καμία από τις «συμβαλλόμενες» οργανώσεις να θυσιάσει την αυτοτέλειά της. Και να εργαστούμε ώστε, σταδιακά, να οδηγηθούμε σε διαδικασίες στις οποίες το πρώτο μέλημα δεν θα είναι να μετράμε πλειοψηφίες και μειοψηφίες, ούτε να επιδιόμαστε σε λιστομαχίες.

Δεύτερο, ΑΝΤΑΡΣΥΑ των (στρατηγικών) θέσεων. Αν η ουσιαστική λειτουργία των οργανώσεων είναι η μία βασική προϋπόθεση για τη βαθύτερη ενοποίησή μας, η δεύτερη είναι η διαμόρφωση ολοκληρωμένων θέσεων σε όλα τα μεγάλα και ουσιαστικά μέτωπα της ταξικής πάλης. Με άλλα λόγια, η επεξεργασία ενός μάχιμου πολιτικού προγράμματος για την αντικαπιταλιστική ανατροπή και την επανάσταση, που θα είναι δεσμευτικό για όλα τα μέλη και τις «συνιστώσες» της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, θα διασφαλίζει την όσο το δυνατό πιο ενιαία παρουσία και παρέμβασή μας προς τα έξω και θα λειτουργεί ως «μαγνήτης» για τον όλο τον κόσμο του αγώνα και της ανυπακοής. Ας μην κρυβόμαστε: Μέχρι σήμερα, οι οργανώσεις που

συμμετέχουν στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ δεν έχουν κατορθώσει (ενδεχομένως και να μην έχουν θελήσει...) να δίνουν ουσιαστικά ενωμένες τη μάχη σε κρίσιμα μέτωπα: το εργατικό κίνημα, το μεταναστευτικό, το αντιφασιστικό-αντιρατσιστικό, το εθνικό-διεθνικό, τη δημοκρατία. Αν αυτή η αδυναμία δεν ξεπεραστεί, με συλλογική και επίμονη δουλειά, διεξοδική συζήτηση και «θεματικές» συνδιασκέψεις εφόσον κριθεί αναγκαίο, είναι αδύνατο να μιλάμε όχι για μακροήμερευση και ενίσχυση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, αλλά για τη σύγχρονη επαναστατική Αριστερά και τον πόλο της αντικαπιταλιστικής ανατροπής.

Τρίτο, ΑΝΤΑΡΣΥΑ των συμμαχιών. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ δεν γεννήθηκε με σκοπό να πεθάνουν πολιτικά όλοι οι υπόλοιποι. Δεν είναι αμετάβλητη, δεν είναι μονόδρομος, δεν είναι αυτονόητη, δεν μπορεί να πορεύεται μόνη για να αισθάνεται καθαρή και αμόλυντη, ως το μοναδικό αληθινό επαναστατικό μόρφωμα στην Ελλάδα. Δεν είναι a priori και de facto εχθρική και ανταγωνιστική με όσες οργανώσεις της Αριστεράς και αγωνιστές δεν αποδέχονται το σύνολο του προγράμματός της. Ασφαλώς, έχει κόκκινες γραμμές και δεν επιδιώκει «μίνιμουμ» μέτωπα και συνεργασίες, με όποιο κόστος. Παρ' όλα αυτά, η συγκρότηση κοινωνικών και πολιτικών συμμαχιών δεν μπορεί παρά να αποτελεί στοιχείο του DNA της, να είναι ένα στρατηγικό χαρακτηριστικό και όχι αποτέλεσμα τακτικών κινήσεων. Οι προτάσεις της πρέπει να είναι ειλικρινείς και ουσιαστικές, η συζήτηση να διεξάγεται πάνω σε συγκεκριμένες θέσεις (αυτές που οφείλει η ίδια να έχει επεξεργαστεί...) και η όποια συμφωνία να είναι σαφής, δημόσια και δεσμευτική. Μόνο έτσι μπορεί να σπάσει τα «ταμπού» του παρελθόντος, να εμπνέει εμπιστοσύνη, να διαλύει τις κυβερνητικές αυταπάτες και να συμβάλει αποφασιστικά στη συγκρότηση ενός αντικαπιταλιστικού εργατικού μετώπου, που θα μπορεί να συγκρούεται και να νικά το μαύρο μπλοκ της αστικής εξουσίας, καταφέροντάς του ρήγματα, μέχρι την τελική ανατροπή του.

Το ερώτημα είναι αν είμαστε έτοιμοι για για όλα αυτά ή εάν θα περιμένουμε το επόμενο... τρένο. Όποτε αυτό έρθει.

Δημοσιεύθηκε στο ΠΡΙΝ, 11.1.2015